

În căutarea ginerelui potrivit

VODDIE BAUCHAM JR

În căutarea ginerelui potrivit

Traducere de Simona Mereu

Casa Cărții, Oradea
2014

Apărută în limba engleză cu titlul *What He Must Be... If He Wants to Marry My Daughter*
Copyright © 2009 Voddie Baucham jr
Publicată de Crossway, 1300 Crescent Street, Wheaton, Illinois 60187
Tradusă și tipărită cu permisiunea Crossway Books.
Toate drepturile rezervate

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepția celor precizate.

Alte versiuni folosite:

- ESV – English Standard Version
- KJV – King James Version
- NASB – New American Standard Bible
- NIV – New International Version

În căutarea ginerelui potrivit

de Voddie Baucham jr

Copyright © 2014 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800 761; 0728-874 975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BAUCHAM, VODDIE JR.

În căutarea ginerelui potrivit / Voddie Baucham Jr. ;
trad.: Simona Mereu. - Oradea : Casa Cărții, 2014

ISBN 978-606-8282-95-4

I. Mereu, Simona (trad.)

159.923

Traducerea: Simona Mereu

Editarea: Anca Curpaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Cuprins

Introducere	7
Capitolul 1: O viziune transgenerațională	11
Capitolul 2: Căsătoria, o slujire creștină	31
Capitolul 3: Rolul tatălui	51
Capitolul 4: Un ucenic al lui Cristos	75
Capitolul 5: Pregătit să conducă.	97
Capitolul 6: Să conducă după modelul lui Cristos (Efeseni 5)	119
Capitolul 7: Dedicat copiilor	143
Capitolul 8: Cei patru „P”	163
Capitolul 9: Nu trimite o femeie să facă o treabă de bărbat	187
Capitolul 10: Dacă nu poți găsi unul... formează unul	207
Concluzie	227
Note	243

Lui Jasmine

Introducere

Dorința mea este ca, prin această carte, să împrusc doi iepuri deodată. Întâi de toate, doresc să creionez o imagine clară, echilibrată, realistă și biblică a ceea ce ar trebui să caute mamele și tații pentru fiicele lor și ce ar trebui să cultive în fiii lor. Din nefericire, cei mai mulți părinți acordă puțină considerație sau chiar deloc îndatoririi de a crește bărbați evlavioși. Mai mult, avem tendința să fim foarte vagi atunci când ne încurajăm fiicele să caute astfel de bărbați. Cu toate acestea, Biblia nu păstrează tăcerea asupra acestui subiect. Dumnezeu ne-a dat o imagine clară a rolului soțului/tatălui în sânul familiei, iar urmărind această imagine putem trasa o direcție bună pe care să o urmeze fiii noștri.

Cartea aceasta nu prezintă un portret inaccesibil al bărbatului perfect. Nădejdea mea este să prezint principiile biblice înfățișate cu atâta claritate de Pavel în capitolul cinci al Epistolei lui Pavel către efeseni, pentru a ne ajuta să ne facem o idee cu privire la cerințele de bază pe care fiecare bărbat ar trebui să se străduiască să le îndeplinească.

În plus, aș vrea să ofer o hartă de călătorie bărbaților care doresc să își conducă familiile după Scripturi, însă care pur și simplu nu știu cum să o facă. De la lansarea cărții *Family Driven Faith* (Crossway Books, 2007), am fost bombardat cu apeluri telefonice, scrisori și e-mailuri din partea familiilor și, mai cu seamă, a bărbaților care au o nevoie disperată de cineva care să le spună ce să facă în continuare. „Pricep acum că sunt chemat să-mi conduc familia. Aveți resurse care să mă învețe cum să procedez?” Întrebarea aceasta este tipică pentru corespondența pe care o primesc. Știam că sunt o mulțime de oameni interesați de ucenicia

În căutarea ginerelui potrivit

în familie, dar aviditatea cu care părinții căutau instrucțiuni pentru ce urmau să întreprindă m-a luat pe nepregătite.

În vreme ce vom cerceta pe îndelete, chiar de la începuturi, care sunt rigorile Bibliei cu privire la mandatul soților și al taților, ne va fi dat să spicuim câteva realități zdrobitor de șocante pentru bărbați. Știu că așa stau lucrurile pentru că eu însumi m-am simțit copleșit de autoritatea lor în timp ce mă pregăteam pentru scrierea acestei cărți. Mă rog ca, pagină după pagină, Domnul să te călăuzească prin procesul regretelor, pocăinței, trezirii și reformei.

Rugăciunea mea este ca aceste adevăruri să-i facă pe bărbați mai întâi să regrete anii pe care i-au mâncat lăcustele. Am fost mințiți. Am fost trași pe sfoară, înșelați și induși în eroare, iar rezultatul a fost că mulți dintre noi am suferit pierderi lamentabile pe plan personal și în viața de familie. Pentru că au căzut în plasa minciunilor sfruntate despre adevărata bărbăție pe care ni le-a vândut cultura în care trăim, unii au căsnicii eșuate, copii înstrăinați și alte probleme ce planează deasupra lor. Până când nu ajungem să deplângem aceste pierderi, nu vom putea trece la următorul nivel, cel al pocăinței.

Mă rog ca aceste adevăruri să-i conducă pe bărbați dincolo de simpla părere de rău, la pocăință. Pocăința este o schimbare de atitudine, care conduce la o schimbare a comportamentului. Pocăința este o schimbare de direcție. Ne întoarcem de la păcat spre Dumnezeu. Odată ce am recunoscut cât de greșite ne sunt căile, răspunsul biblic este pocăința. Nu e suficient ca doar să survolăm exclusiv pagubele pe care le-am suferit în urma eșecurilor noastre omenești și să ne înecăm în regrete; trebuie să ne pocăim. Trag nădejde că, pe măsură ce adevărurile din aceste pagini vor afla un ecou în gândurie noastre, Duhul Sfânt ne va acorda și pocăința.

În al treilea rând, mă rog ca aceste adevăruri să ducă la o trezire a bărbaților. Avem nevoie de o deșteptare. Avem nevoie să experimentăm ceea ce Jonathan Edwards numea „lucrarea autentică a Duhului Sfânt”¹. Nu avem nevoie ca bărbații să fie

doar roși de vinovăție pentru că au ratat standardul biblic; avem nevoie să asistăm la ridicarea unui val supranatural de trezire autentică la vocea Evangheliei. Cultura noastră se află de prea multă vreme de partea mereu învinsă în bătălia spirituală, iar rezultatul este că cei mai mulți bărbați nici nu mai simt pumnii cu care sunt burdușiți fără încetare. Va fi nevoie de ceva mai mult decât de bune intenții pentru a schimba valul. Avem nevoie de o mișcare autentică, inițiată de Dumnezeu.

În cele din urmă, rugăciunea mea este ca aceste adevăruri să îi impulsioneze pe bărbați în direcția unei reforme radicale. Trezirea ne schimbă sentimentele, dar reforma ne schimbă cursul vieții. A reforma înseamnă a îndepărta ceea ce este lipsit de eficacitate sau greșit. Concepția actuală despre bărbăție este, în multe privințe, ineficace și greșită. Este ineficace pentru că starea actuală a familiei este una de confuzie și neorânduială. Este greșită pentru că încalcă în mod flagrant Cuvântul lui Dumnezeu.

Firește, există întotdeauna pericolul ca aceste adevăruri să îi determine pe bărbați să se dea înapoi de la înalta lor chemare. La poalele Muntelui Everest stau două tipuri de bărbați. Primul (și cel mai frecvent) este bărbatul care spune: „Îmi este imposibil... n-aș putea ajunge niciodată în vârf!” Al doilea tip este bărbatul care spune: „Este incredibil... Abia aștept să ajung pe culme și să admir priveliștea așa cum se vede de sus!” Unii se vor raporta la portretul biblic al capului unei familii transgeneraționale și vor spune că borna este fixată mult prea sus. Sunt cei ce se vor mulțumi, în continuare, să facă doar ceva mai mult decât ceea ce le dictează cultura noastră degradată. Cu toate astea, alții vor întrezări culmile pe care au fost chemați să le atingă și foloasele pe care efortul urcușului le-a adus în viețile lor, precum și în viețile celor pe care au fost chemați să-i conducă, și vor accepta cu bucurie provocarea.

O viziune transgenerațională

*„Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești;
căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos,
care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii,
până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc
și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc
și păzesc poruncile Mele.”*

EXODUL 20:5-6

CINE O DĂ ÎN CĂSĂTORIE PE ACEASTĂ FEMEIE?

Stăteam în picioare lângă altar, cu mâinile tremurânde și Sprivirile pironite asupra mulțimii aceleia de oameni. Am încercat să mă destind, dar, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât starea mi se agrava. Palmele îmi erau ude, gura uscată, iar prin cap îmi goneau o mie de gânduri. Muzica a început, mulțimea s-a ridicat în picioare și, apoi, desprinsă parcă dintr-un scenariu de film, mireasa și-a făcut intrarea pe scenă. Mă simțeam în pragul leșinului... și nici măcar nu era nunta mea!

Nu eram decât un tânăr seminarist pe cale să officieze prima sa ceremonie de căsătorie „reală”. Tot ce puteam face era să recapituliez în gând replicile ce îmi reveneau mie și să-mi amintesc numele miresei și al mirelui. De atunci încoace m-am gândit mult la nunți. Adevărul fie spus, nu sunt un mare amator de

În căutarea ginerelui potrivit

nunți. Toată treaba asta a ajuns să fie atât de comercială, încât legământul sacru, care este de fapt miezul unei nunți, s-a pierdut pe drum. Totuși, o privire mai atentă asupra ceremoniei de căsătorie ne dezvăluie câteva aspecte importante.

Întâi de toate, cei mai mulți – creștini sau nu – vor să se căsătorească într-o biserică. De asemenea, de obicei vor ca ceremonia să fie ținută de o față bisericească. De ce? Eu cred că lucrul acesta se datorează faptului că toți știm, în adâncul sufletului nostru, că Dumnezeu este autorul căsătoriei. Intuim sacralitatea căsniciei.

Însă ce mă intrigă pe mine cel mai mult este un ritual simplu, care trece aproape neobservat în ceremoniile de astăzi – consimțământul pe care și-l dă tatăl miresei. În ziua aceea, am rostit și eu străvechea întrebare: „Cine o dă în căsătorie pe această femeie?” Chiar și în filme, unii regizori mai sentimentali introduc adesea în scenariu tradiționalul răspuns: „Eu și mama sa”. Dar de unde vine acest ritual? Ce să însemne? Credem cu adevărat că o femeie are nevoie de acordul tatălui ei ca să se mărite? Credem, într-adevăr, că un tânăr are nevoie de permisiunea tatălui miresei? Sau este această întrebare (și cea care îi corespunde înainte de oficializarea logodnei: „Îmi acordați mâna fiicei dumneavoastră?”) o simplă reminiscență bizară și demodată de care ne putem lipsi, după dorință?

Eu cred că este mai mult de-atât. Cred că acești doi pași sunt extrem de importanți. Mai cred și că trebuie să le recuperăm adevăratul sens și adevărata semnificație. Conform tradiției, tinerii cer mâna fetelor de la tații acestora pentru că dintotdeauna am știut că tații poartă răspunderea pentru protecția fiicelor lor. Din nefericire, această întrebare este adesea pusă după ce băiatul și fata ies la întâlniri ani în șir și, de multe ori, au început deja să guste din privilegiile căsătoriei. În acest punct, întrebarea este redusă la un gest simbolic și ofensiv.

Cât despre întrebarea care se pune la altar, eu cred că și aceasta are o mare însemnătate. Într-adevăr, tații sunt cei ce-și dau fiicele să se mărite (Jeremia 29:6). Este un simbol al protecției și grijii față de fiica pe care o încredințează soțului ei. De asemenea,

este un simbol al încrederii. Tatăl îi spune fiicei sale: „L-am cântărit pe bărbatul acesta și am încredere să las pe mâinile lui ceea ce am mai prețios în lume, pe fetița mea.”

Dacă lucrul acesta este adevărat (iar eu cred că este), atunci tații ar trebui să facă mai mult decât să-și trimită fiicele în lumea largă, cu nădejdea că „se vor întoarce cu o partidă bună”. Trebuie să ne luăm în serios responsabilitatea. Trebuie să ne însoțim fiicele în procesul de căutare a unui soț pe măsură. De asemenea, trebuie să le păzim în mod activ de bărbații care nu se ridică la înălțimea standardului lui Dumnezeu. Dacă nu o facem, consecințele pot fi dintre cele mai grave.

Din nefericire, cei mai mulți dintre noi avem puțină experiență și educație în acest domeniu, sau chiar deloc. Am fost condiționați de cultura noastră să ne așezăm pe bancheta din spate și să sperăm că are să se întâmple tot ce e mai bun. Prin urmare, fiicele noastre sunt lăsate să parăze singure loviturile de atac, iar rezultatele sunt uneori înfiorătoare. Dar ce ar trebui să facă tatăl? Să aranjăm căsătoriile? Să ne încuiem fiicele în pivniță până la vârsta de 30 de ani? Și-apoi, cât ar fi de cuviincios din partea mea să-mi vâr nasul în viața ei personală?

Aceste întrebări, împreună cu o pleiadă de alte interogații, i-au ținut pe mulți tați pe tușă. Dar asta pur și simplu nu este corect. Sunt prea multe în joc. De dragul copiilor noștri și al copiilor copiilor noștri, trebuie să recucerim acest teritoriu. Pentru a ne proteja fiii și fiicele de devastarea care ne înconjoară din toate părțile, trebuie să începem să gândim în afara limitelor impuse de cultura noastră.

LECȚIA UNUI OBIECT TRANSGENERAȚIONAL

Cu mai mulți ani în urmă, împreună cu familia mea am avut privilegiul de a ne construi prima casă. Oamenii ne-au avertizat că experiența avea să fie traumatizantă, dar, chiar și așa, am mers înainte. Mai multe evenimente legate de această experiență mi s-au imprimat pentru totdeauna în minte. Una dintre amintirile

cele mai vii este ziua în care am hotărât să sădesc câțiva copaci pentru umbră.

Vorbiserăm vreme de câteva săptămâni bune despre plantarea unor copaci care să ne facă umbră în curtea din spatele casei. M-am informat asupra soiurilor cărora le priesc condițiile de climă din partea noastră de țară. Am cercetat ce fel de umbră dădea fiecare. Am estimat de cât timp avea nevoie fiecare pentru a ajunge la maturitate. Pe scurt, mi-am făcut temele. În sfârșit, a venit și ziua în care m-am dus să cumpăr pomii. Am luat o magnolie pentru că se numără, de când mă știu, printre copacii mei preferați. Am mai cumpărat și un eucalipt, un arțar roșu și un stejar. Am aranjat livrarea copacilor și i-am plantat în zone strategice ale curții noastre, acordând o atenție deosebită cursului soarelui ce ne străjuiește toată vara în traseul său spre apus.

În fine, odată ce am înfipt în pământ și ultimul țăruiș de sprinț, munca mea ajunsese la capăt. M-am tras un pas înapoi, am inhalat adânc în piept priveliștea maiestuoasă și m-am pornit în fugă să îi aduc pe Bridget și pe copiii. În timp ce ieșeau pe ușa din spatele casei, i-am pus pe toți să închidă ochii. Apoi, după ce toată lumea era dispus în spațiu astfel încât să poată vizualiza dintr-un unghi bun, am strigat: „Ta da!”

Îmi doresc să pot spune că toți s-au minunat de grandoarea noului peisaj. Însă spre marea mea stupeoare, copiii au fost, de fapt, oarecum dezamăgiți. Și-au tot mutat privirile de la copăcei la mine și de la mine la copăcei, până când, într-un final, după mai multe momente de tăcere, unul dintre ei a spus:

- Asta-i tot?
- Ce vrei să spui? am replicat.
- Am crezut că plantezi *copaci*, adăugă copilul, decepționat.
- Asta am și făcut, am spus, cu o umbră de frustrare în glas.

Am înțeles pe urmă. Ei se așteptau la niște copaci în plină maturitate, cu ramuri groase, numai buni de cățărât în ei! Nu puteau înțelege de ce eu eram atât de încântat de acești arbuști în devenire. Din fericire, mi-am dat seama că acela era un moment nemaipomenit de potrivit să le dau o lecție.

Le-am povestit copiilor că în cultivarea copacilor este nevoie de răbdare. Trebuia să așteptăm până când aveau să ajungă la maturitate. Și totuși, în cinci sau zece ani avea să fie mai multă umbră decât își puteau închipui ei. În punctul acesta, ei își mutară privirile de la unul la altul, clătînând neîncrezători din cap.

— Tată, cinci sau zece ani sunt o veșnicie, mi-a zis fiica mea, încrucișându-și mâinile, dezamăgită.

Acesta era momentul pentru o altă lecție. Mi-am privit copiii și le-am spus ceva ce de atunci încoace le-am repetat de cel puțin o sută de ori:

— Copilașii mei, voi trebuie să căutați să fiți genul acela de oameni care plantează copaci la umbra cărora să stea alții.

Am continuat, explicându-le că, în trecut, alții se sacrificaseră pentru ca noi să ne putem bucura de aproape toate lucrurile pe care le avem. Am vorbit despre părinții noștri fondatori, despre curajoșii sclavi africani, despre temerarii aventurieri și chiar și despre bunicii lor.

Nu sunt sigur cât anume din lecția acelei zile s-a imprimat în mintea copiilor mei. Însă de atunci am tot încercat să-i învăț aceeași lecție, într-o mie de feluri. Vorbim în mod constant despre ce înseamnă să ne trăim viețile astfel încât să sădim copaci spirituali de umbra cărora să se bucure alții. Folosim expresii precum viziune transgenerațională și moștenire. Cu cât cresc mai mari și își anticipează viitorul, copiii noștri încep să deslușească tot mai mult din realitatea faptului că viața înseamnă mai mult decât aici și acum. Încep să prindă viziunea.

Un domeniu peste care această viziune se înstăpânește este concepția familiei noastre despre căsătorie, familie, masculinitate și feminitate. Gândiți-vă la asta. Dacă avem o perspectivă transgenerațională, aceasta trebuie să aibă un impact asupra viziunii noastre despre căsătorie și familie. De unde vin aceste generații multiple, dacă nu prin intermediul căsătoriei și al familiei?

Prin urmare, eu nu-mi mai pot privi rolul de a crește fii și fiice doar ca pe o sentință de 18 ani, pe care sunt nevoit s-o îndur. Dacă viziunea mea pentru familia mea este transgenerațională, atunci

rolul meu de tată pentru copiii mei este de a crea un parteneriat de-o viață în vederea extinderii împărăției. Aceste adevăruri ne obligă să ne ajustăm gândirea în ceea ce privește lucrurile pe care ne învățăm fiicele să le aștepte, iar fiii să devină, în raport cu bărbăția înțeleasă în termenii biblici.

DE CE E IMPORTANT SĂ ȘTIU CUM TREBUIE SĂ FIE SOȚUL FIICEI MELE

Sunt convins că una dintre întrebările cele mai importante cu care mă confrunt este: „Cu cine ar trebui să se mărite fiica mea?” Observați că nu am spus „se va mărita”, ci „ar trebui să se mărite”. Mult prea adesea, ne gândim la căsătoria copiilor noștri aidoma unor mistici păgâni. Închidem ochii strâns și sperăm, pur și simplu, în ciuda oricăror nădejdi, că stelele se vor alinia și că bărbatul potrivit îi va tăia calea. Eu cred că aceasta este o greșeală. Cu cine se vor mărita fiicele noastre este un subiect mult prea important pentru a fi abordat în această manieră nebiblică.

Eu cred că Dumnezeu a vorbit destul de clar în Cuvântul Său despre ce anume *ar trebui* să caute fiicele noastre. Mai mult, cred că sunt câteva lucruri care nu se pot negocia și pe care fiicele noastre *trebuie* să le urmărească. Pur și simplu, un bărbat trebuie să fie într-un anume fel înainte de a se califica pentru asumarea rolului de soț creștin. De pildă, el trebuie să fie un bun credincios (2 Corinteni 6:14); trebuie să fie dedicat poziției de lider al familiei conform modelului biblic (Efeseni 5:23 și urm.); trebuie să primească cu bucurie copiii (Psalmul 127:3-5); trebuie să fie un preot potrivit (Iosua 24:15), profet (Efeseni 6:4), protector (Neemia 4:13-14) și purtător de grijă (1 Timotei 5:8, Tit 2:5). Un bărbat care nu posedă – sau cel puțin nu dă semne puternice că ar avea – aceste trăsături, precum și altele de bază, nu îndeplinește nici măcar condițiile celei mai elementare fișe a postului prescrise soților în Biblie.

Mai mult, ca tată, este responsabilitatea mea să-mi învăț fiica ce implică aceste condiții, să o încurajez să nu se mulțumească

cu mai puțin și să pășesc alături de ea în procesul de evaluare a potențialilor pretendenți. De bună seamă, aceste idei pot fi șocante pentru mulți din cercurile creștine contemporane (ca să nu mai vorbim de societate în general). Totuși, eu am descoperit că există o nemulțumire crescândă în rândurile tinerelor femei de astăzi. S-au săturat să tot fie aruncate în dinții lupilor. S-au săturat și de sentimentul că sunt nevoite să se mulțumească cu mai puțin decât ce are Dumnezeu mai bun pentru ele. Întrebarea mea este: De ce ar trebui să o facă?

Nu vorbesc despre stabilirea unui standard nerezonabil. De fapt, dacă vă gândiți că lista amintită mai sus este nerezonabilă, vă recomand să o mai citiți o dată. Nu vorbim despre a cere unui bărbat să aibă o înălțime de 1,80 m sau un venit de șase cifre, o diplomă de licență sau un garaj cu două mașini. Vorbim despre niște condiții de bază, biblice. Iar dacă vrem să vedem bunăvoința lui Dumnezeu revărsându-se peste generațiile ce vor veni, am face bine să ne ținem strâns de standardele Lui atunci când vine timpul „să ne dăm fiicele să se mărite” (Ieremia 29:6).

Am fost întrebat adesea când am început să percep istoria familiei mele prin prisma unei gândiri transgeneraționale. Adevărul este că întotdeauna am gândit în termenii unei moșteniri transgeneraționale. Din nefericire, am învățat asta pe pielea mea. Am urmărit moștenirea transgenerațională negativă a familiei mele încă de la o vârstă fragedă. Pretutindeni în jurul meu, familiile se destrămau. Părinții mei, bunicii mei și, în cele din urmă, verișorii mei, toți stăteau mărturie pentru realitatea acestei moșteniri transgeneraționale. Firește, nu mi-am dat seama de asta imediat. De fapt, s-a scurs multă vreme până când am înțeles magnitudinea moștenirii transgeneraționale a familiei mele.

INEVITABILUL MOȘTENIRII TRANSGENERAȚIONALE

Era joi, 27 aprilie 2006, iar viața mea era pe punctul de a lua o altă direcție. După ce m-am achitat de câteva comisioane, am intrat în casă și mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Casa era